

Kozák András

„EGY TITKOKAT HORDOZÓ ARC”

„A BELSŐ IGAZSÁGOT KERESTE”
Sztankay Ádám

Kozák András

Életpálya

#1

1943. február 23-án született Gávavencsellőn

+SZÜLETETT

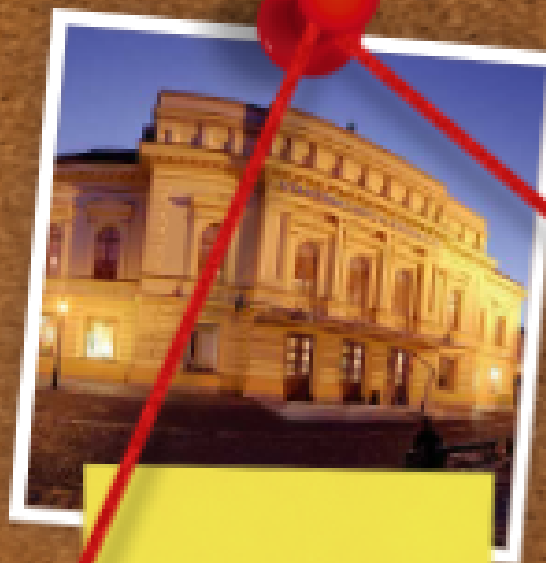
#2

A Színház- és Filmművészeti Főiskolát 1965-ben fejezte be.

+ISKOLÁI

#3

Szigligeti Színház,
Thália Színház,
Nemzeti Színház,
(1991-2001)
Vörösmarty Színház
(2001-2003)

+MUNKAHELYEK

#4

Felesége Drahota Andrea (1965-2005), gyermekei: Ágnes és Dénes

+CSALÁD

#5

2005. február 24-én halt meg Budapesten.

+HALÁLA

Bánk bán alakítások

1976.11.26.

Thália Színház,
Budapest

Rendező: Kazimir
Károly

Bánk Bán: Kozák

András (szerepkettőzés)

1992.11.06.

Nemzeti Színház,
Budapest

Várszínház

Rendező: Iglódi Isván

Bánk Bán: Kozák András

„Boldog vagyok és hálát
adok az Istennek, hogy
olyan korban
dolgozhattam és lettem
színész, amikor nagyon
jó volt a magyar
színház és akkor voltam
filmszínész, amikor
európai hírű volt a
magyar filmgyártás.“

Kozák András

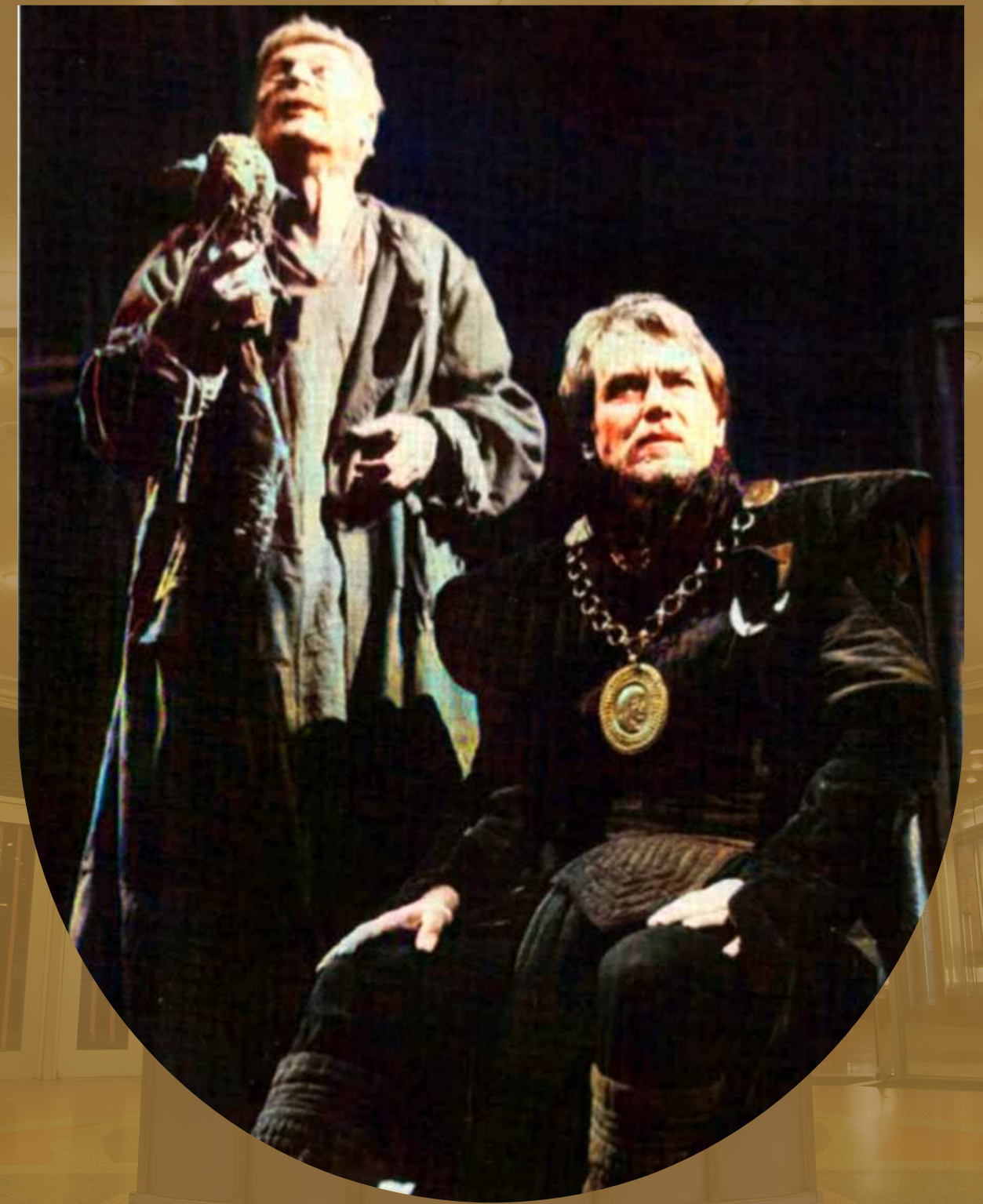
Budapest, 1976. november 22.

Szirtes Ádám Petur bán és Kozák András Bánk bán

Kozák András meghatározó alakja, valóságos bálványa volt az 1960-70-es évek színháztársulatának. Minden alakítása mélyen átélt, hiteles. Játékstílusában szenvedélyessége intellektuális távolságtartással keveredik, de tény, hogy Bánk alakításai nem a legnagyobb sikerű előadások közé tartoztak, sem a Tháliában, sem a Nemzeti Színházban. A Kazimir Károly által rendezett, 1976-os előadásban Kozák András Bánk bán szerepében külsőségek nélkül szólaltatta meg a nagyúri erélyt, azt hogy indulatai hogyan ragadják el és sodorják magukkal, azt kevésbé sikerült érzékeltetnie. Alkatánál fogva nem éppen Bánk bán, de tehetségével, akaraterejével feledtetni tudja ezt. A korabeli lapok szerint a színész rendkívül érzékenyen, árnyalatosan, nagy szellemi felkészültséggel ábrázolja Bánk igazságosztó, önkínzó, sorsot formáló szenvedélyeit. Ebben az előadásban Kozák Andrásnak teljesen modern Bánkja jelenik meg a nézők előtt és sokkal érzékletesebb Bitskey Tibor játékánál.

Az Iglódi István által rendezett, Nemzeti Színházban bemutatott 1992-es előadásban a rendező Bánkja mélyen és drámaian éli meg sértődését, személyes veszteségét. A kritikusok szerint Kozák Bánk szerepében szemerebbenésével, egy-egy kézmozdulattal érzékeltetni tudta a maga értelmiségi fölényét és öngyötrő kétségeit, de nem talált elegendő és eléggé hatásos eszközt a szerep érzelmi kitöltéséhez. Mértéktartása a nagyjelenetekben színtelenséget okozott. Egy újságcikk szerint ezzel a színésszel biztosan nem lehet dörgő hangú, vérbő nagyurat játszani. A negatív kritikák ellenére a Népszabadság c. folyóirat cikke Kozák Andrást emeli ki, mint pozitív szereplőt. Önmutogatás helyett, önmagába mélyedő őszinteség jellemzi. Nemes tartózkodással játszik a színpadon.

Mindent összevetve, pályatársai szerint igazi őstehetség volt, aki halk, visszafogott beszédstílussal és kevés gesztussal dolgozott. Komolyan vette hivatását, sokat dolgozott. A hit és hitelesség végigkísérte életét és művészetét.

„A jó színész a saját egyéniségét mindig benne hagyja az alakításban. Tudattalanul, de benne hagyja. Nem lehet tisztán eljátszani egy másik embert, ilyen nincs. A figura bőrébe nem lehet belebújni, a szerepet nem lehet úgy láttatni, ahogy az le van írva. Eleve rossz, ha egy színész semmi mást nem akar megmutatni, mint ami írva áll. Tükröt kell tartani, de nem tiszta tükröt. Vagy homorút, vagy domborút, de mindenféleképpen kell valami torzulásnak lennie. Mert alighanem ez az egyéniség nyoma.”

KOZÁK ANDRÁS

